

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

וּפְנֵי שְׂעִירָה עִמָּהן אֵבֶל
 וְעַל מִמָּחַל עַל יְדֵי אִשּׁוֹ
 וְהוֹסֵס עַל בֵּר חֲצוֹ קֵי (אֶסֶר)
 וְאִמָּר שְׂמֹאל כֶּךָ (אֶסֶר)
 וְעִלְיָהּ (אֶנּוּ)
 וְיִדְבֹּר. וְדָמֵר שְׂמֹאל
 וְחֻזַּח מִכְנֵי מִבֵּר שְׂרָגִל
 וְשִׁתְּהֶן עֲשִׂיתָהן עַם בְּנֵי מִכְנֵי
 וְנִמְנָע עַל אֵל רַצָּה לִישְׁתָּהּ
 וְנִכְסֵן נִכְסֵן לִבְתּוֹ
 וְעִרְלוֹ מִמֶּנּוּ. שִׁשְׁיִם
 וְהִבְחִי עַל מִנּוֹ (ח) שִׁשְׁיִם
 וְהָאֵל הוּא דָמֵר
 וְהָאֵל לֹא אֵלֵּי
 וְהָאֵל עַל יְדֵי הָאֵל וְהָאֵל
 וְהָאֵל בְּהָאֵל הָעִירֹב
 וְהָאֵל שְׂעִירָה אִשְׁתִּי דְשְׂמֹאל
 וְהָאֵל הִכָּא לֵב
 וְהָאֵל נֹכַח שְׂמֹאל
 וְהָאֵל מִסְּעִי לֵיחַ כּוֹפִין
 וְהָאֵל (וְעִרְשָׁהּ) וְעִרְשָׁהּ לֵיחַ

[illegible]

פרק שביעי עירובין

שאני התם דאִיבא מחיזיה. פֿר'ת דין הוא דלפֿין אותו לעשות לחי וקורה דמהי מחיזיה להחיר לעטלל בתוכו אע"פ שבעשעו צעל כרחו של אדם ולא דמי לעירוב דעין הוה משום דירה וצין אין לו להועיל צעל כרחו של אדם ובקונטרס לא פירש כן ולפסרים דגרסי שאני התם דליכא למחיות י"ש לפרש כן דמי ליכא מחיות דאסור לעטלל בתוכו דין הוא שנקבו לאתו לעשות תקנה להחיר לעטלל אבל אין לו כפינו לעשות תקנה לעטלל מן הצמים ומן החמירות לחיוב: קורה בתתי מכתת שיעוריה.

ומוֹכֵה וְאֵין צָרִיךְ לֵהֱמוֹסָף וּמוֹכֵה וְצָרִיךְ לֵהֱמוֹסָף שֶׁהֵן מִרְבּוֹבִין מִזְוֹנֵה בְּזִמָּן שֶׁהֵן מוֹעֲמֵינן בְּכָרֵךְ אִמְרוּ ר' יוֹסִי בִּבְמֵה ד עִירֻב אֲבָל בְּשִׁירֵי עִירֵיהוֹן אִמְרוּ לְעֶרֶב בְּחִצְיוֹתֵיהוֹן אֵת הַתִּינְיוֹת: גִּמ' בְּמִין אֶחָד מֵאֵי אִירֵי אֵלֶּא בְּשֵׁנֵי מִינֵין אִפִּילֵא יִכְלֵה הָאוֹכֵל מִמֵּין אֶחָד מִינֵין צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ אֵי וְאִיבְעִית אִימָא מִשְׁנֵין מִינֵין אֶחָד מִינֵין אִיבְעִית

ממין אחד מאי תחת
אימא משני מינין כ'כלא
מוסיף ומזהב וכו' ^(א) ו
חסדא זאת אומרת ה
ר' יהודה ^(ב) דתנן אמר
אמורים בעירובי ח
חצירות מערבין בין ל
פשיטא דחלווקין מהו
שבין שני מבראות אסר
אימא לא קמשמע
וכו' כמה הוא מר
אמר שמואל שמונה
עשרה ותו לא אימא
ומאי ^(א) שמונה עשרה
בריה דרב יהודה לז
דאבא כל שאילו מח
ביניהן ואין מגעת גר
הן הן מרובין וסגי ב
לא (הן הן) מועטין
משמע ג' דשתי ^(ב)
עשרה גרוגרות: ^(ג)
ומשתתפין חוץ מן ה
ר"א רבי יהושע
אפילו מאפה סאה וו
בה כבר כאיסור ^(ד) וד

השיעור כצורה חבל לשאר תנאי אינו כן ואוכלו תנאי קאי בדמוכו וההסוקיאה לקמן ואומר ר"י דלכולו תנאי הוי בצירה לטמא אוכלים והא דקמתי לקמן בצרייתא וחזי חזי חזיה כו' לא קאי אר"מ ואר' יהודה דאכלא ארצי שמעון ור' יוחנן כן בדוקא שהזכירו שיעור ככר חדע דהא קמתי בצרייתא צנז' כמה שיעור חזי פרס שחי ציצים חסר קימעה דברי ר' יהודה משמע דקאי בציטויה דר"ס דהשיב חזי חזיה לפסול הגווייה בשחי ציצים והשתא לא קשה מידי דבשחי סעודות של שיעורו לא קי"ל כר"ס אלא כר"מ או כרבי יהודה בדמוכו לקמן דרב וסופא ודעו כר"מ בריש פילד משתתפין (לקמן דף פב) ותרתי ריפתא גמי דקאמר רב יהודה ורב אלא בר אבא^ה היינו כר"מ או כר' יהודה: אימיצה

לא כמו שהוא מופרש בסוף פרק ה' קמ"ל. וכמה **הן מרובין** משבעה עשר אוילין קייל
לדריבס ורביש למעטין. לכל עירוב שאלו כל הלוקח לפי ששירי **הן** ואין מניע לכל אחד
עצות **הן** לכל מרובין. וכן מלה **הן** מרובין. וקטולין ירייה **הן** גורנות **הן** **ב' עשדות** **הן**
גננות ואיפ"ש שיעור העירוב בקב. ואם **הן** מרובין מ"ח בני אדם ולמעלה. ואפ"ש **הן** מאה ויותר
גננות ואיפ"ש שאין העירוב מנעם בגורנות אבל כשהן מרובין מחתנין **הן** בני אדם איפ"ש
לכל אחד ואחד. ואם חותי חצר הלוקח חסידים למלאות לכל אחד ואחד גננות. אי
ב' עשדות למרובין או בגורנות לכל אחד ואחד למעטין בתחת העירוב. אבל בזמן שעדי
נתמעט ושחיתר הימנו כל שהוא כשר: **מתני' בכל מרובין ומשתרפין חרץ **הן** תמים **הן****
איתביה

חשק שלמה על רבינו חננאל (b) נראה ש"ל רגיל אין שאני רגיל לא.

שאני התם דליבא מדיצות. ומצי מגולה הוא ואינו טע לשומרו הילק כוספין איתו אבל להמיר בעלגולו לעולם אימא לך דבעינן דעתא: כ"ש דאחי. דאין לו שיעור לכתבו ועיני: אב"י קורא. גריסה טפח לקבל ארית וצריאה כדי לקבל ארית⁽⁵⁾ והאי אגריה כיון דבעיא שריפה דכתיב (דברים יג) ואגריהם תשרפן באש שיעורה לאו שיעורה היא דכשרופה דמיא: מ"תנ"י תתעט האוב"ב. משיעורו ולקמן מפרש שיעורא בתמי: ואינו צריך להודיע. שהי כולן נמרו בתמלה: וצריך להודיע. לדיוקן שיתוספו אם דעתן צעירז וכגון שמעבר משלחן וטעמא פרישה לעיל⁽⁶⁾ ויתמי קמי מוסקף ומוכה אם משלו מעבר ואריך להודיע אם משלחן מעבר: מרובין ומועניין. מפרש בגמרא: שריא צירוב. שנתמעט משעורו: כ"ש שיהי אף צריך להוסקף [ורב יוסי פליג א"ת"ק]: לא אמרו לערב בהצירות. לאחר שנתמעט⁽⁷⁾

אֵלֶּה שְׁמֵי לְשִׁבְחָהּ. תּוֹרַת עִירֻב
חֲזִירוֹת מִהַמִּטְוִקוֹת הַבָּאִין הַלֵּךְ
מִקְוִינָן מִיָּה: גִּמ' בְּמֵי עֲשִׂינָה.
דְּקָמִי נִתְמַעַט אֵין צִרִךְ לַהֲדוּעִי
הֵא כֻלָּה לְגַמְרִי צִרִךְ לַהֲדוּעִי אִם בֵּא
לְעַרְבִי: בְּמִין הַלְּחָשׁוֹן אֲבִי מִיָּיִן. שְׁעִירָה
בְּשִׁמֵּי מִמֵּין אֲחֵר: צִרִךְ לַהֲדוּעִי.
וְקֵא סֵלֶקֶא דַּעֲמָךְ הוּא הִדִּין לִנְתַמַּעַט:
נִתְמַשְׁמֵט. כֻּלָּה לְגַמְרִי: אִיבִיעִית
אִימָא מִב' מִיָּיִן. וְדוֹקֵא נִקְטָה נִתְמַעַט
וְדִקֵּא קִשְׁיָא לָךְ מִצְבִּיחָא כֻלָּה שְׁאִי
דְּצִבִּיחָא כֻלָּה דְּוֹקֵא אֵין נִקְטָה לַהֲדוּעִי:
אִפִּילוּ מִצ' מִיָּיִן אֵין צִרִךְ לַהֲדוּעִי:
זֹאת אִסְטֵרֶה הַלּוֹקִין בִּי. דְּלֵא מִיחָא
הֵאִי צִמָּה דְּבִרִים אֲמוּרִים לְפִרוּשִׁי
אֲחִי: בְּמַה דְּבִרִים אֲמוּרִים. לְדִרִךְ
דַּעַת: בִּיעִירוּבִי תַחֲוִיָּין. שְׁמַא אֵין
נִיט לֹא לְקֻטָּה כֵּאֵן כִּי לַהֲפַקֵּד לִירוֹת
שִׁכְנֵהֶם: שְׁפִיטָא. דְּשַׁמְעִינָן מִינֵה
דְּהִלְוִינָא הֵאִי יִיחְוִינָא אֲמוּרִים וְהִינוּ

והתקין להם שיהיו כעשרה ואילו
ואלו וקמי צריץ להודיע: מזה
דתימא. לעולם צריץ יהודים צהרוא
מפרס הוא וומתי' להכא צהר שצין
שני משאות ללא ידעין צהי ימא
ליה: קמי'. רב שצוי דשמינא ליה
מרביס דצמיון אחד עסקין: ותו
ל'. צתמיה כ"ט דטפי מחבי הוו
מרזין: דרידי מיפרשא י' מיניה
דאבא. ללקולא קמי צמן ססה
מרזיס דגרוגרת דידהו י' יומר
מז' סעודות סגי צצ' סעודות ולא
צעין גרוגרת לכל חד וחד וכספן
מועטיס ללא מנו גרוגרת דידהו לצ'
סעודות סגי צגרוגרת לכל אחד
ולקולא: כ' שאילו מוהק מוון ב'
סעודות ביניו ואין גרוגרת לצ' א'.

שיש בהן בני אדם יותר ממניין גרוגרות של שמי סעודות מרובין וינהו וותנן במתני' דלא צעי בגרוגרת לכל אחד אלא כשיש צי מוון שמי סעודות קגי: ואי לא, שאין מנינס רב כמנין גרוגרות של שמי סעודות ללא צעי שמי סעודות אלא בגרוגרת לכל אחד היינו פירוש דמתניתין. ורב יודיה דנקט שמנה עשרה ולא חמא דראמרין אנב אורמיה דצעי לפרשוי מתני' נקט חושבנא ולאשמעינן דמוון שמי סעודות הוו שמנה עשרה גרוגרות: **מרתני' בבר.** שלם: **מאפה מאה.** שאפה סאה צכר אחד ונטל ממנו מעט ושוייה פרוסה אין מערבין זה וטעמא מפרש בגמרא: **בבר.** קטן כמות איסר: **והוא שי"ם מידיבין בו.** וצ"ל שיהיו שם ככרות הרבה בגרוגרת לכל אחד ואחד: **גמ'**

דשמה חוב על להספיד אגליס למורח על מנה להסחר אגליס למערה. עירובי חצירות. חן טס

הנהגות וצינונים [פ] שלש חיבות הללו משוללי הנהגה למאור ור' בחינני כלי
 בירושלמי הלכה ו' שיש נכון על זה (גליין) ובחשי' דפוס ור'
 שאולוניקי משנת רפ"ב יתחזקו [ג] ע"ב מ"ח ט"ז ע"ג קמב ע"ג] גליין דפוס ור'
 [ג] "לא" ג' בראשונים ובחמ"י [7] בקתה דפוסים שיעורו (גליין דפוס ור' ילנא): [ט] (כ)
 הגיר' **הוצאת שבת** (גליין ור' ילנא): [ג] גיר' ור'שמלי גיר' [א] (כ)
 בדפוס ור'ילנא, אבל זו גרסת מהרש"ל (השלם), שבדפוס' היה כתוב "ואינך", והוא הגיה ב'
 [ט] בסדר המנהג הגיר' **באינך** ע"ה גיר' ט"ט דר' כסין [גליין דפוס ור'ילנא): [ט] רש"ל
 בבבלי: ע"ה: [גליין דפוס ור'ילנא): [ט] רש"ל:

יין אהרדי דהא האט דאסער מערנע אפי' ענא מדעסו אלא לאו וכו' כ"ל.

עם הוספות

לעיל (א) [נקמן פא:] (ב) לעיל
לעיל (ג) [נקמן פא:]
לעיל מו: ולקמן פא:
לעיל יג: (ד) ריש
לעיל עג:
לעיל מט: (ה)
[ע"י חוס' סוכה
ד"ה באשרה] (ו) [דף
ל' שמיני פ"ט
בגין כליש פ"ז
מ"ז פסחים ת] לקמן
פ"ב ע"ב.

(א) גב' דליכא מחימא רב חייא בר אשי
 איתמר רב חייא בר אשי
 כג"ל וחיוב "ל"א מנל
 שאני" נמחק: (ב) שם
 במשנה כל שהוא לא כג"ל
 ואות ו' נמחק: (ג) שם
 גמ' ומאי שבה שמ"ע:

דגש

[illegible]

[א] גבו' ל"א מנז שאלו.
ג"ב צב"ד שאלו. [ועי'
צפי' הגאון על א"ח] סי'
שסן ס"ח י':

הַיְּהוּדִים הָיוּ חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

[illegible]

פסד אלא ריות [לעיל מז:].
דת ועי' במראה הפנים
רא משנת רפ"ח ובדפוס
בש"ס דפו"ר גוסף רב:
המשנה ובפי' הרמב"ם
לנא: [ז] הוקף למחיקה
קום זה ואי לא הן הן:
ליקן: [י] בדפו"ר גוסף

(א) לעיל טו: קדושין לה.
(ב) עי' תוס' דעיל מט.
(ג) ד"ה מפני (א) חלה פ"ב
(ד) עי' תוס' עירובין
פג. ד"ה חלתה (ט) [ועי'
מוס' שבת לה. ד"ה ל"ק].

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אומיה
וכי' בכל הספרים הישנים
בכל מעשרין עירובין
תחומין ב"ר קס"ד פ"ל
והיכא "קלאמר" נמחק:
(ב) בא"ד וקמני לה גבי
תחומין דמעריבין כגל"ס
דבר אלמא:

גליון הש"ס

גבי שטא יחזור דבר
לפ"ק. גיטין דף ה
ע"ב:

תורה אור השלם

(א) ונאמר קח לך חמין
ושערים ופול ונעשים
דחין ונקמים ונתתה
אותם בקלי אחר
ונעשים אותם ללחם
בספר הקמים אשר
אתה שובב על צדך
שלא בואו ונעשים
יום תהא עמו:

(ב) ונענת שערים
האכלנה והיא בגלגלי
צאת האדם תענה
לעניניהם: [וחקאל ה. כו].

ליקוטי רש"י

ומשתתפין. מנני.
חזין מן המים והמלח.
ללא מלי דמון פן יעיל
כ"ה. דמיו דחין ענין
והי לא זייני שממסין
מומיותו פן אלס תשנה
דיתמו ושמיתמו וקדישין
לד. דוחן. פנ"ג [וכנסה]
לד. מין קטניות. דוחן
מילין [ויהי י"ג]. פט"ל
דומה לאור [בכ"ה פ.].
שדייה. השליו ופ"פ
לעיל דפ"ג. ואתה קח
צ"ד וגו'. פאנ"ג
אליפלט"ר"ל גע"ז ס"י
הרעג שיהא עליה מיני
המלח ואלסו להם
תפירות ונמליות
[וחקאל ה. טו]. בגל"ס
צאת האדם. תאכילת
נמליות. שמייתן
שוקפן. ועוגת שעורים
תאכלנה. עריכתה
מנוולת כערכת שעורים
ולא נלה כערכת עוגת
תמים נסמ יכו].

הנהגות וצינונים

(א) גי' הראש יונתן
[גליון דפוס וילנא]. וז"ה
ברפוי' של הגמרא:
(ב) בקעת דפוסים שנים
הגין' במגמה וברפוי'
בכ"ה עריכתה כערכת.
ובני' הגאון יעביץ וז"ל
[גליון דפוס וילנא]. תאכילת
(ג) בדפוס וניציה רפ"ה
נוסח ב"ר: [ד] צ"ל טעמה
[בארות המים]. וזכר
בתוס' הראש"י (ה) מגיה
דפוי' "תחומין לכל
דבר".

חלון פרק שביעי עירובין

פא.

נא א טור ש"ע סי' שסו
ספ"ק:
נא ב מ"י פ"ה מלכות
נמרים הלכה ז סג
עשין קמל טו"ש י"ד סי'
סכב ספ"ק:
נא ג ד טור ש"ע א"ס סי'
ספ"ק:
נא ד מ"י פ"ה מלכות
עירובין הלכה ח
וטו"ש שס ספ"ק ח:
נא ז מ"י פ"ה מלכות
עירובין הלכה כ סג
עשין א טור ש"ע א"ס סי'
ספ"ק:

רבינו חננאל

[איתוביה אביין] בכל
מעריבין עירובין תחומין
ובכל משתתפין שיתופי
מבואר ולא אמרי לערב
בפת אלא בעירובין
חצירות מלכד ואוקימנא
להא ברייתא (לר' [דר']
יהושע היא דקתני
בתחומין ובמבואות בכל
ובחצירות בפת. והני מילי
בשלימה אבל בפרוסה
לא ופרוסה מי"ס לא
משום איבה דאמר אבאי
מייחא אבא שלימה והאי
פרוסה. ואמרין ואי איתור
כילור פרוסה דליכא
איבה מאי ושמען גזירה
שמא יבאי אחד פרוסה
ואחד שלימה ויבואר לידי
קלוקל איבה כדאמרין.
וסונון דשמתין כ"ר
יהושע דאמר שלימה אין
פרוסה לא: א"ר יונתן
ר' שאול א"ר אב
ניטלה מכבר העירוב
כדי חלתה כדי חלת
התחום ושמעיה למכור
בשוק או אשה הערשה
למכור בשוק שהוא אחד
וארבעים ושמעיה בעשה
וכדי דימות שהוא אחד
מבאה ועד. דתנן
פרוסות (פ"ד מ"ו) (פ)
ר"א אומר תרומה ערשה
ב"ר למאה ר' יהושע
אומר במאה ועוד. ר' יוסי
אומר המשרה אמר [ונדו]
קב למאה]. סאה. שותת
(לדומע) [למדיע]. ואמר
במלמד א"י והלכה
כדבריו של ר' יוסי בן
סאה המלמד נמצא המדמע
הזין יתר שיעור במאה
וכשם שתרומה מדמעת
כך חלת מדמעת. ואם
ניטלה ממנה כזה שיעור
ושמיתיה בה מון ב'
סעודות מעריבין לו בה.
אבל אם ניטלה ממנה
חלק אחד מכ"ד כדי חלת
הערשה ערשה לעצמו או
למשתה בנו אין מעריבין
בה שכבר נעשת כפרוסה.
וכן אם נפרסה כבר והפרה
בקיים ונריתא שלימה
מעריבין לו בה. אבל אם
נריתא פרוסה כגון דידע
תפרה אין מעריבין לו בה.
משמיה דשמואל אמר
מעריבין בפת אורי אבל
אמר בפת דוחן. ועוד
אמר שמואל מעריבין בפת
עדיש. ואם היא פת
עדיש ממין הרבה כגון
חטים ושעורים ופול
ועדיש דוחן וכוסמין (א)
ועוגת שעורים תאכלנו
לשיעורין תאכלנו כלומר
כשיר כן וכך. רב פפא
אמר עריכתה כערכת
שעורים ולא כערכת חטין
כדתנן אכילין עראי מן
מנני

איתוביה אביי בב' מעריבין עירובין תחומין ב"ר. כך היא
הגירסא בספרים ישנים וכן גרס ר"ח ופירש ה"ר
אברהם כולה סוגיא דה"ק חנינא חדא זימנא ככל מעריבין כו' משמע
סתמא דין עירובין חצירות דין עירובין תחומין אמר רבא לאפוקי
מר' יהושע דאמר פת אין כו' והאי
ככל מעריבין אכולהו עירובין קאי
ואכולהו פליג ר' יהושע ואומר פת
אין מידי אחרינא לא ולהכי אלעזרין
תרי זימני דאי לא הדר ותנא צנא
דהכא הוה מוקמינא הויא דלעיל
בתחומין דלעירי צנו כולי פירקא
ומילתא דר' יהושע דהכא הוה מוקמינא
בצמיתא דמירי צנו לעיל ולא מפקא
הויא דלעיל כלל מר' יהושע דהכא
אכל השתא דמיתא נמי גבי מלמיה
דדצי יהושע מפקא מדדיה דלעילוגי
קאמי אימיה אביי א"ר פריק על
מה שאמר שסבר רבי יהושע דלעיל
בתחומין אין מעריבין אלא צנא והכי
גרסינן בכל הספרים הישנים בכל
מעריבין עירובין תחומין (ה) קאמר כו'
קס"ד דהאי כלל מעריבין כלל מיני
פירות קאמר מאן שמעת ליה דאמר
פת אין מידי אחרינא לא רבי יהושע
דהא אמרין דר' אליעזר כלל מעריבין
צין הצמיתות דין בתחומין קאמר וקמני
לה גבי תחומין (ג) כלל דבר אלמנא
תחומין כלל דבר לרבי יהושע אלא
לאפוקי מר' יהושע כו' אלא האי כלל
מעריבין ה"ק כלל עניני פת מעריבין
צין בשלמין דין צמיתין והשתא מירי
מנני כלל מעריבין דווקא צמיתות
דלעירי צנו פליג על ר' יהושע
דצני שלמין צמיתות והא דלא שני
אפריכא דצני דודאי רבי יהושע
מודה דתחומין כלל דבר וצמיתות
תנן כלל מעריבין אפילו צמיתות ור'
יהושע פליג צמיתות לחודייהו היינו
משום דאי ר' אליעזר אירי צמיתות
ור' יהושע לא פליג אלא צמיתות הוה
ליה לפרושי דלעירי לחודייהו קאי (ג):

בב'. ונראה לר"י דווקא
צנולה למלה וצמיתות אירי דאי
לא צניח מיקון איכא איבה אפילו
צמיתות מועט דלישנא דמיתותין
משמע דשלמים לגמרי צני ונמיהו
לשון כדי קשה דהוה ליה למימר
חלתה ודמועתה ואורי דנקט כדי
לאשמעינן דלעירי נטל לשם חלה אם
הפריש יומר מכדי נזרק איכא איבה
ואם תאמר כיון דאשמעינן כדי חלתה
דהוה אחד מארבעים ושמעיה כל שכן
כדי דמועתה דהוה יומר מנמיה
ואורי דק"ד דדימוע יומר דחוי הכי
לכחן אפילו צמיתות איכא איבה: **והא** הדיא דהוא בשני דמר
שמואל ב"ר. עשו לנסות מה טעמא (א) לפי שזוהי הקצ"ה ליחזקאל לעשות:
דכתיב ואתה קח צ"ד ב"ר. פ"ה וכתיב צמיתות לחם אנשים לא
תאכל אלמנא לאו לחם הוא והגיה ר"ח דהאי לחם אנשים
צהנארה כמיז רחוק מפרשה זו כמה דפיין והכי פירושא הויא דשאר
מין הויא דכתיב ואתה קח לך ולימי המצור ושעת הדחק תאכל
ולא פת הוא אלא לנפש רעבה דלנא צמיתות גלגלי צנע [ב"ק כג]:

לכל האמרים וזה גס לזה אינו עירוב שחרי לא תמכורין לזה
מין הויא דכתיב ואתה קח לך ולימי המצור ושעת הדחק תאכל
ולא פת הוא אלא לנפש רעבה דלנא צמיתות גלגלי צנע [ב"ק כג]:

לכל האמרים וזה גס לזה אינו עירוב שחרי לא תמכורין לזה
מין הויא דכתיב ואתה קח לך ולימי המצור ושעת הדחק תאכל
ולא פת הוא אלא לנפש רעבה דלנא צמיתות גלגלי צנע [ב"ק כג]:

גב'. לאפוקי מד' יהושע דאמר פת אין מידי אחרינא לא קא משמע
צ"ד מתני' בב' אפילו יין ופירות. ואי מהיחא הוה אמינא התם הוא
דעירובין תחומין עסקין והתם מודה רבי יהושע דליכא למיחש
משום איבה כי הכל עירובין חצירות דעממא משום איבה דלקמן
אכל עירובין חצירות אמינא לא להכי
הדר תנייה גבי חצירות. לישנא
אחרינא גרסינן לאפוקי מד' מאיר
דאמר צנא אין מידי אחרינא לא צנ'
הדר (לעיל דף ע"ה): קמ"ל כלל והיא
היא: איתוביה אביי בב' מעריבין
עירובין חצירות גרסינן ובכל משתתפין
שיתופי מביי. צין צנא צין צין צין
צנאר פירות: ולא אמרי לערב בפת
כו'. ובכל מעריבין דרישא הכי קאמר
כלל מיני פת מעריבין עירובין חצירות:
מאן שמעת ליה דאמר פת אין מידי
אחרינא לא רבי יהושע. וללשנא
אחרינא ר' מאיר: וקתני בב' אפת
ומנני נמי ממאי דכלל דמני אכל
מילי קאמר ולאפוקי מהא דר' יהושע
אחא דילמנא כלל דקמני אפת קאי
כצמיתא והכי קאמר כלל מיני פת
מעריבין צמיתות ומשתתפין צמית
כלל מילי חזן מנני ומלח: א"א אמר
רבה בר בר חנה. אי איכא למימר
דלפוקא מנני מדדצי יהושע אפריכא
דמלמא פליגא דאמר פרוסה לא קא
משמע לן כלל: משום איבה. שאלין
לידי מתלוקת שאומר אני נטמן שלימה
ואתה פרוסה: לפ"ק. וזה פרוס
וזה שלם: חלתה. אינו חסרון שזהו
מיקוניה: כדי דמועה. אם נדמעה
שנפלה תרומה צחולין ועשו מנמיה
ככר זו ונטלו מנמיה דמועה אחד
מנמיה למקנה: חלת נחתום. קטנה
היא ואין זה חסרון: תפרה בקיים.
ככר שנפרסה ומפר הפרוסות בקיים
ונריתא שלימה: ידע תפרה. ניכר
מקום תפירתה והויא פרוסה:
דשאר מיני חזן. מניין הפרסה היו
מעריבין צנו דהויא דלא לאו פת
היא דכתיב גבי יחזקאל ואתה קח לך
חטין וגו' וכתיב (סג מד) לחם
אנשים לא תאכל אלמנא לאו לחם
הוא: ועוגת שעורים תאכלנה אמר
רב חסדא. האי שעורים לאו דווקא
דהא שאר מניין טוהא הוה צנא אלא
לשיעורין תאכלנה צמיתות דרך רעון
ולא לשוכה: עריכתה כעריבת
שעורין. מנונה ולא יפה כתיקון
עריכת חטים שמיפה מיקון העוגה
עגולה ונאה: **מתני'.** נותן אדם
מע' לחנוני. שהוא מוכר יין ודר
עמו צמית: או נהנה. מוכר
ככרית ודר עמו צנאר שזכה לו

עירובין עם חצירו אם יצאו צני המצור לקחת ממך ככר לעירוב או יין
לשיתוף יהא לי חלק בו: לא זכו לו מעותיו. שאין מעות קנות עד
שימשוך ואפי' עירב חנוני הזה לכל האמרים וזכה גס לזה אינו עירוב
שהרי לא תמכורין לזכות לו צמיתות חנם כשאר מוכרין עירובין אלא לקנות
המעה והרי אינה קנויה לו דכיון דמעות אינן קנות לא סמכא דעמיה
דהאי ולא הוי דעמיה לאקנויי ונמלח מערב לו צמיתות של מדעתו:
ומודים

לא זכו לו מעותיו. פירש הקונטרס ואפילו עירב חנוני הזה לכל האמרים וזכה גס לזה אינו עירוב
לזכות חנם כשאר מוכרין עירובין אלא לקנות המעה והרי אינה קנויה לו וצמיתות פירש כן דלפילו תמכורין לו להקנות לו
צמיתות ואפילו זכה לו ע"י אחר או לקח המעה וקנה לו מן השוק אינו עירוב כיון שהנומן תמכורין לקנות לו מן החנוני ואין המעה
קונה לו וכל הזכות שעושה חנוני שלא מדעת צנע הצית קא עביד ואין מעריבין אלא לעצמו ולשון הקונטרס נמי מוכיח כן בסמוך:
צמיתות

הדרן עלך חלוון

ביצד משתתפין בו. וכל מי שמקבל^ט מבעוד יום. לממון על עירוב זה וליקן מוח: גמ' אין מערבין. לא המירו חכמים ללאת מוח למחוס ע"י עירוב אלא לדבר מזה: הודיעוהו מבעוד יום ולא הודיעוהו קתני. הודיעוהו^י א"ע"פ שלא תמנה אצלוהו ויהי אצלוהו מבעוד יום.

תוס' ד"ה קמן בן שש
במה"ד מצוה לחנכו.
עי' מה"ד סימן 76:

וַיֹּאמֶר הֵן הַפְּסוּקִים
לְדוֹן וְלִשְׁמֵרָה
קִבְּרֵיהֶם לְטוֹבָה מִפְּנֵי
מַגֵּרָה וְכוּן מִעַן וְגוֹלָן
כִּן אִיבֹרֵה אֶמְרֵה (שְׁמו)
(ג) אֵל תִּשַׁח עַד שְׁמוֹ
שֶׁרִין (שְׁמִירָה דִּרְה)
מַחֲסֵי שֶׁל שְׁמֵחָן
עֲרֵבִין וְאִמֹר רֵבֵן
כְּמִתְחַלֵּה אֵל קִיטָה אֵל
כִּן וְגוֹלָן מִדְּרָגָן
מִדְּמִלְרֵימָה אֵיזֵר קִיטָה
וְגוֹלָן אֵל הַחֲסוּד מִיזֵר קִיטָה
דְּמִלְרֵי (שְׁמוּלָה כ) (ג)
יִגוֹל אֵל הַחֲסוּד מִיזֵר
הַתְּהִלָּה.
רְבִירֵי-לֵךְ. לֹא וְגוֹלָן
דְּרִיבֵרֵימָה רֵוֹחַ תְּחִלָּה
מִשּׁוֹ אֵל מִשַׁח עַד מִתֵּם
(שְׁמוֹת כ) דֵּלֶה מִתְחַלֵּה
יִסֵּר כִּי וְגוֹלָן וְגוֹלָן
יִזְבוֹה. יִסֵּר מִיזֵר עֵינִן
קִיטָה אֵל מִתְחַלֵּה יוֹק
יִזְבוֹה וְגוֹלָן שְׁמִירָה.
עֵינִין שְׁמִירָה
שְׁמִירָה דְּמִתְחַלֵּה אֵל
(יִקְרָה) אֵל לִכְלֵל וְלֹא
לְשִׁמּוֹרָה (ע"ז א') וְלֹא
מִשְׁמֻלָּה אֵל לִיזְבוֹר עַד
מִתְחַלֵּה מִיזֵר שְׁמִירָה
לְדוֹן מִיזְבוֹר שְׁמִירָה

למוד רגלי > צוץ והדר = ד' עירורני תלמוד רגלי עצמו מס' 175

ואלו אמר הן הפסולין. מפורש ר' יהודה אימתי (ג) למסקינן דפליגי רבנן בדפסיק צפרק זה צורר (סס ד)

ואלו אמר
 חן הפסולין. מפורש צפרק זה צורר (סנהדרין דף מד:)
 ר' יהודה אימתי (ב) ב' בזמן שאין לו אומנות ב' אע"ג
 דמסקין דלגיו רגנן עליה דרבי יהודה הלכה כרבי יהודה
 צפרק זה צורר (סע דף יז:) א"ר אבהו הלכה כרבי יהודה
 דמסקין

ד חלון

צנדרים (דף כז:) ולמ"ד לא
קנין

ביצד משתתפין. מנח
להניח צחצח ושל
של יין ושל שמן ושל
אין מערבין אלא דבר
היו נמי דבר מזה שהולך
לדבצן אין צריכה כדאמרי
שש יוצא בעירוב אמו. אף
גשום דכרוך אחריה א"נ בקטן

[ושפחותיו] העברים מפני שיכולין למה
חשק שלמה על

ס ו א ב מ"י פ"י מהל' עזרות הלכה ד וי"ד
הלכה א סמג הל' נאמן ר"ד
טו"ש ע"י ח"מ כ"י לד סקף
טו:
א ב מ"י פ"ו מהלכות
עירובין הלכה ו סמג
עש"י א טו"ש ע"י א"ח כ"י
סמג סקף א:
ב ד מ"י שם הלכה יח
וסמג שם טו"ש ע"י א"ח
כ"י סמג:
ג ה מ"י שם הלכה כא
וסמג שם טו"ש ע"י א"ח
כ"י חד סקף ב:
ד ו מ"י פ"ו מהלכות
סוכה הלכה א סמג עש"י
נג טו"ש ע"י א"ח כ"י סמג
סקף ב:

[illegible]

פ"ח כיצד משתתפין
הבחיתוך מצע
אין שערב אלא לדבר
מצעה כל מי שקבל עליו
מכניו מותר. ש"מ
בירה אפילו בדורבן דהא
עוובי תחומין רבין ניתנו
עודא כר עקבא ופתח
אשי הודיעהו וקנה פי
הודיעהו שצריך לערב
ליד למקום פלוני כיון
שמקבל תחברו כאלו
מתאחד עינן. אמר ר
בצירוב אמו והא ותיא

[illegible]

מצויינים במסורת הש"ס:
ורבנן, וכ"ה בר"ח. ועי'
ודפוןר "עבירה רשע על"
ליון דפוס וילנא, ובגליון